

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

[ΛΕΡΙΑΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ]

"Ένας νέος και πλούσιος, Άγγλος, Τζέιμς Βόγκαν, ο οποίος όμως είχε τυφλός, κάνει μια νύχτα την τρέλλα να φύγει κρυφά από το σπίτι του για να περπατήσει μόνος του στους δρόμους. Απομακρύνεται άρκετά και περιπλανιέται σε μια απομακρυσμένη συνοικία του Λονδίνου, η οποία είχε ερημιά κατά την προχωρημένη αυτή ώρα. Ο Βόγκαν ακολουθώντας τις πληροφορίες ενός μειδνόμενου μπάνει σ' ένα ξένο σπίτι, νομίζοντας ότι μπάνει στο δικό του. Την στιγμή που ανακαλύπτει την πύλη του κι' ετοιμάζεται να φύγει, ακοιει πίσω απ' την πόρτα όπου βοσκότανε κωνιές φρέιζες και ένα ροζγο διακοσμημένο από ύπόκωφα βογγητά. Σχηματίζει άμείως την πεποίθησή ότι ένα εγκλημα διαπραχθή μέσα στο σπίτι όπου είχε μπει και παραβιάζοντας την πόρτα μπάνει μέσα. Μά άμείως χέρι αντίχειρα δυνατά τον ασπάζουν και τον ξεκινούν κάτω. Σε λίγο νοιώθει ένα περισσότερο ν' άγγίζει το μέτωπό του. Καταλαβαίνει πως θέλουν να τον σκοτώουν μά λέει πως είχε τυφλός και έτσι γλιτώνει.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Ενώ αν έκανα και την παραμικρή αντίσταση έχανα τα πάντα. Είμουν δυνατός, μά κι' αν είχα ακόμη το φως μου είχαν ζήτημα αν θα μπορούσα να τα βγάλω πέρα με τον κολοσσό αυτό που με κρατούσε γερά.

"Εξ άλλου δεν είταν μόνος του, είχε και συντρόφους. Πόσους; Τό άγνωστα... Συντρόφους έτοιμους να τον βοηθήσουν. Τό πρώτο κίνημα αντίστασως που θάκανα είταν σά να ύπόγραφα την θανατική μου καταδίκη.

Δεν έχανα λοιπόν καμιά προσπάθεια για να σηκωθώ κ' εξακολουθούσα να μένω άκίνητος στη θέση όπου είχα πέσει. Κάθε στιγμή που περνούσε μου φαινόταν σάν ώρα δόλοκληρη.

Φανταστήτε τη θέση μου: ένας τυφλός μέσα σ' ένα σπίτι άγνωστο, πεσμένος πάνω στο σώμα ενός ανθρώπου που μόλις είχε ξεψυχήσει, παραδομένος στο έλεος εκείνων που είχαν κάνει τη φοιχητή αυτή δολοφονία. Ένας τυφλός που δε μπορούσε να δη τους δολοφόνους οι οποίοι τον περιτοίχιζαν και να μαντεύσει από τη στάση τους την τύχη ή οποία τόν έπεριέμενε, νομίζοντας πως κάθε στιγμή θάνοιωθε να τού τροπήσει τό κορμι ή κρύα μύτη ενός μαχαιριού ή ή φλογισμένη σαφίρα ενός πιστολιού, χωρίς άλλη συναισθήση από αυτή των χεριών που τόν έσφιγγαν, μη άκοιοντας τίποτε έκτος από ένα στεναγό που πνιγόταν. Η φαντασία άσφαλώς δε θά μπορούσε να πλάσμη μια κατάσταση πιο τρομαχτική.

"Από εκείνη τη νύχτα δεν πιστεύω πιά σ' αυτό που λένε ότι τα μαλλιά μπορούν ν' άσπρίσουν μέσα σε μια στιγμή. Γιατί άλλοιώς κι' έγώ έπρεπε να είχα φύγει από τό δωμάτιο αυτό της φρέιζης με τό μαλλιά μου κατάλευκα σά γέρος.

"Εκείνο που μρωώ να πώ είναι ότι και τώρα ακόμη πού, ύστερ' από χρόνια, γράφω τις σελίδες αυτές, ενώ ή γαλήνη βασιλεύει γύρω μου και περιτοίχιζομαι από εκείνους τους όποιους άγαπώ, νοιώθω την πέννα μου να τρέμει και μια φρέιζα να με πλημμυρίζει. Νοιώθω, σ' όλη της της ήλαισιότητα, εκείνης της τρομερής στιγμής της ζωής μου.

Ευτυχώς είχα κατορθώσει να διατηρήσω την γαλήνη μου και τους ξαναείπα: «Είμαι τυφλός κοιτάχτε και δέστε!» Ο τόνος της φωνής μου έπεισε χωρίς άλλο αυτούς που με περιετοίχιζαν και σά λίγο μέσ' τη σκοτεινιασμένη μου όραση κατώρθωσα να ξεχωρίσω τό φως μιας λάμπας, που έτοποθετήθηκε τόσο κοντά μου ώστε έννοιωθα τη θερμότητά της στο πρόσωπό μου. Κατάλαβα ότι κάποιος είχε σκύψει ή είχε γονατίσει κοντά μου γιατί έννοιωσα να με χτυπάει ή άναπνοή του, μά άναπνοή σύντομη και κοιμένη.

"Επιτέλους ο δικαστής μου σηκώθηκε. Σε μια στιγμή κατόπι έννοιωσα τά χέρια που μ' έσφιγγαν να μ' αφήνουν κι' άρχισα να έλπιζω ότι ή ζωή μου είχε σωθεί.

"Ός τη στιγμή εκείνη κανείς απ' όσους ήταν γύρω μου δεν είχε μιλήσει. Μόλις τότε άκουσα μερικά ψιθυρίσματα τόσο σιγανά ώστε δεν κατώρθωσα να ξεχωρίσω ούτε μίδς λέξεως τη σημασία, αν και κατάλαβα πως τά πρόσωπα που μιλούσαν ήσαν τρία.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα εξακολουθούσε ν' άκούγεται τό θλιβερό άναστενάγμα μιας γυναίκας σά θλιβερό άκουμπανιάρισμα της πένθιμης αυτής ζωής. Θά είδινα ότι έχω, όλα, έκτος της ζωής, για να μπορούσα να έβλεπα μά μόνο στιγμή, για να δω τη είχε συμβεί και τί συνέβαινε ακόμη γύρω μου.

"Όστόσο τά ψιθυρίσματα εξακολουθούσαν. Είχαν γίνει ζωηρά, γρήγορα και δια-

κοπόμενα τό ένα απ' τό άλλο, σά να φιλονεικούσαν. Δέ χρειαζόταν και πολλή σοφία για να μαντέψω τό αντίκειμενο αυτής της συζητήσεως! Έπί τέλους οι κουβέντες έλαφαν και μόνο ο πνιγμένος άναστενάγμος της γυναίκας εξακολουθούσε.

"Ένα πόδι με άγγιξε. «Μπορείτε να σηκωθήτε!» μου είπε κάποιος.

"Όταν είχα όρμήσει τόσο τολημερά μέσα στην κάμαρη, ένόμισα ότι τό έπιφάνημα που είχα άκούσει είχε ξεφύγει από τό στόμα ενός ξένου. Τώρα αυτός που μου μιλούσε είχε στη φωνή του τόν πιο καθαρό άγγλικό τόνο Έσμείωσα την παρατήρηση αυτή μέσα στη μνήμη μου.

— Βαδίστε και' ευθείαν έμπρός, τέσσερα βήματα! Έξακολουθήσε ή φωνή.

"Υπάκουσα. Στο τρίτο βήμα χτύπησα πάνω στον τοίχο. Αυτό ήταν χωρίς άλλο μά δοκιμασία στην όποία με υπέβαλαν για να πεισθούν περί της ειλικρινείας μου.

"Ένα χέρι άκούμπησε πάνω στον ώμο μου και μ' έβαλε να καθίσω σε μια καρέκλα.

— Τώρα, κύριε, εξακολουθήσε εκείνος ο όποιος μου είχε άποτεινει τό λόγο, πείτε μας, όσο μπορείτε πιο σύντομα, ποιός είστε, πώς και γιατί ήρθατε εδώ. Βιαστήτε γιατί δεν έχουμε καιρό για χάσιμο.

"Ήξερα καλά ότι δεν είχαν καιρό για χάσιμο. Είχαν πολλά να κάνουν και να κούφουν.

Τους διηγήθηκα την περιπέτεια μου. Τό μόνο που τους έκρυφα ήταν τό όνομά μου. Για ποίο λόγο να τό φανερώσω σ' αυτούς τους δολοφόνους. Μπορούσαν να τό μεταχειρισθούν όπως ήθελαν και αν ή άσφαλεία τους τό άπειτούσεν, να μου φορτώσουν τό φρόνο αυτού που κοιτόταν στα αίματά του, έχει κοντά μου. Τους έδωσα ένα ψεύτικο όνομα, μά, έκτος αυτού, τους είπα την αλήθεια.

"Ενώ μιλούσα, εξακολουθούσε ν' άντηχή από την άλλη άκρη της κάμαρης τό παραπονεμένο βογγητό της γυναίκας. Αυτό τό πράγμα μ' έκανε σχιδόν σάν τρελλό. Νομίζω πως αν είμουν βέβαιος ότι μπορούσα να πιάσω από τό λαμό μέσα στα σοκάκια μου έναν από τους άθροώπους εκείνους θά τόν έπνιγα, αν και αυτό τό πράγμα θά μου στοιχίζε τη ζωή μου.

"Όταν έτελείωσα τη διηγήσή μου οι άγνωστοι που με περιτοίχιζαν άρχισαν να κουβεντιάζουν πάλι σε χαμηλή φωνή. Τότε αυτός που μου μίλησε και προηγούμενος μου ζήτησε τό κλειδί τό όποιο είχα άνοιξει την όξωπορτα και παρ' όλογο να με καταστρέψει. Υποθέτω πως τό έδοκίμασαν και είδαν ότι, όπως τους είχα πει, άνοιγε μ' αυτό ή πόρτα. Δέ μου τό έδωσαν πίσω και ή ίδια φωνή μου είπε:

— Ευτυχώς για σας, πιστεύουμε σε όσα μάς είπατε. Σηκωθήτε! Υπάκουσα. Με όδήγησαν σ' εν άλλο μέρος της κάμαρης, όπου μ' έβαλαν και κάθησα πάλι σε μια καρέκλα. Απλώνοντας τά χέρια μου όπως κάνουν οι τυφλοί, κατάλαβα ότι βρισκόμουν σε μια γωνία, με τό πρόσωπο στραμμένο προς τόν τοίχο.

"Αν κουνήθηκε ή αν κοιτάξετε πίσω, μου είπαν, θά πάψουμε να πιστεύουμε ότι είστε τυφλός.

Κατάλαβα πολύ καλά τη σημασία αυτής της φοβέρας γι' αυτό

δεν έχανα τίποτε άλλο, παρά κάθησα ήσυχος, τεντώνοντας τ' οϊαία μου για ν' άκούσω.

Οί άγνωστοι είχαν πολύ δουλειά ακόμα εκεί μέσα. Τους άκουσα να πηγαινοέρχονται άκινούνται άκατάπαντα. Τους άκουγα ν' άνοίγουν τ' άρμάρια και τά συρτάρια. Κατάλαβα τόν ήχο χαριτών που τά ξεφύλλιζαν και μοιρθεών στη μύτη ή μυρωδιά χαριτών που τά έκαιγαν. Τους άκουσα που σήκωναν ένα βαρύ πράγμα τό όποιο βοσκόταν επάνω στο πάτωμα. Άκουσα έναν ήχο σά νά ξεσκίζαν στα δύο κάποιον πανί. Άκουσα τόν ήχο άσημένιων νομισμάτων και τό τικ-τάκ ενός ώρολογιού που τό έβγαλαν από κάπου και τό έβαλαν σ' ένα τραπέζι δίπλα μου. Έξαφνα έννοιωσα ένα ρεύμα άέρος και κατάλαβα ότι ή πόρτα είχε άνοιξει. Άκουσα βαρεία βήματα στη σκάλα, βήματα ανθρώπου που κρατούσε κάποιον φορτίο και άνατρίχιασα σύγχορως άναλογιζόμενος τιμπορεί να ήταν αυτό τό φορτίο. Πριν τελειώσει αυτή ή δο-

"Ένα πτώμα ήταν κάτω...

κριασία μου, οί στεναγμοί της γυναίκας είχαν πάψει. "Ενωιθά τὸ θάνατο μέσ' στην ψυχή μου κἀνοντας τὴ σκέψη ὅτι τὸ τρομερὸ αὐτὸ δρῶμα εἶχε δύο θύματα ἀντὶ ἐνός.

Κάποιος κοντά μου, ξεπλώθηκε σὲ μιὰ καρέκλα βγάζοντας ἕνα στεναγμὸ κούρασης. Δὲν εἶδον λοιπὸν μόνος. Κάποιος ἀπὸ τοὺς δολοφόνους μὲ φύλαγε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀποτελείωναν τὴ δουλειά τους.

— Πῶς ὦρα ἀκόμα, φώναζε ἔξαφνα, θὰ μὲ κρατήσετε μέσα σ' αὐτὴ τὴ φρέζα;

"Ὁ ἄνθρωπος πού καθόταν κοντάμου κουνήθηκε στὴν καρέκλα του, μὰ δὲν μὲ ἔδωσε καμμιά ἀπάντηση.

— Δὲν μπορῶ νὰ φεῦγω ξαναεἶπα ἐγώ. Δὲν εἶδα τίποτε. Βγάλτε με στὸ δρόμο, σ' ὁποιοδήποτε μέρος. Θὰ τρελλαθῶ ἂν μείνω ἀκόμα ἐδῶ!

"Ἦ ἴδια σιωπὴ ὑποδέχτηκε γι' αὐτὰ μου τὰ λόγια. Δ' ἔν εἶπα τίποτε ἄλλο.

Σὲ λίγο, ἔκεινος πού εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν κάμαρα, ξαναγύρισε πάλι, κλεινόντας τὴν πόρτα πίσω του. Τότε τὰ ψιθυριστά ξαναάρχισαν. "Ἄκουσα πού ἀνοίγαν μιὰ μποτιλία καὶ ἐχώρισα τὸν ἦχο ποτηριῶν. "Ἐσβῆσαν τὴ δίψα τους, ὕστερ' ἀπὸ τὴν κρυφτερὴν δουλειά.

"Υστερ' αὐτοῦ λίγο, μὲ ἤρθε στὴ μύτη μου μιὰ ξεχωριστὴ μυρωδιά, ἡ μυρωδιὰ ἐνός φαριμάκου. "Ἐνοῦσα ἕνα χέρι ν' ἀκουμπᾷ στὸν ὄμο μου καὶ ἕνα ποτήρι γεμάτο βάλθηκε σὰ χέρι μου.

— Πιέτε! μὲ εἶπε ἡ φωνὴ ἔκεινου ὁ ὁποῖος μὲ εἶχε μιλήσει καὶ πρῶν.

— Δὲ θέλω, φώναζε ἕγώ. Αὐτὸ μπορεῖ νὰνε καὶ δηλητήριο.

"Ἐνας σαρκασμὸς γρήγορος καὶ σκληρὸς μὲ ἀπάντησε κ' ἐνοῦσα ἀμέσως τὸ στόμιο ἐνός πιστολιοῦ νὰ ἀκουμπᾷ στὸ μέτωπό μου.

— Δὲν εἶνε δηλητήριο, ἐξακολούθησε ἡ φωνή. Ἐν' ἕνα ναρκωτικό πὺν δὲ θὰ σὰς κάνει καλὸ. "Ἐκτός ἂν προτιμάτε αὐτὸ—καὶ πιέστε ἀπάνω στὸ μέτωπό μου τὸ πιστόλι.—Διαλέξτε! "Ἦπια τὸ περιεχόμενο τοῦ ποτηριοῦ καὶ μὲ χαρά μου ἐνοῦσα τὸ στόμιο τοῦ πιστολιοῦ ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ μέτωπό μου.

— Τώρα, εἶπε ἔκεινος πού εἶχε τὸ λόγο παίρνοντας ἀπὸ τὰ χέρια μου τὸ ἀδειανὸ ποτήρι, ἂν εἶστε φρόνιμος ἄνθρωπος, ὅταν θὰ ξυπνήσετε αὐριο, θὰ πῆτε: «Ἐἴπουν μεθύσιμνος ἡ εἶδα ὄνειρο!» Μὰς ἀκούσατε χωρὶς νὰ μὰς δῆτε, ἐνῶ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι ἐμεῖς σὰς ξέρουμε.

Εἶπε αὐτὰ γι' ἀπομακρύνθηκε. Σὲ λίγο, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες πού ἔκανα γιὰ ν' ἀντισταθῶ, ἄρχισα νὰ πέφτω σὲ μιὰ βιαθεῖα γόρυχη. Οἱ σκέψεις μου μερδεύονταν καὶ τὸ λογικὸ μου ὄλονε. "Ἡ τελευταία ἀνάμνησις πού διατήρησα πρὶν βυθιστῶ τελείως στὸν ὕπνο εἶταν ἐνός δυνατοῦ χεριοῦ πού μ' ἔπιασε γιῶ νὰ μὴν πέσο ἀπὸ τὴν καρέκλα μου. Τὸ ναρκωτικὸ εἶχε ἐνεργήσει.

"Ἐπὶ πολλὰς ὥρες ἔμεινα ἀναίσθητος ὑπὸ τὴν ἐπίδραση αὐτοῦ τοῦ ναρκωτικοῦ καὶ ὅταν τέλος ἄρχισα νὰ συνέρχομαι, στὴν ἀρχή, ἡ σκέψις μου ἦταν θολὴ καὶ μερδεμένης. "Ἐκανα μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι βρισκόμουν ξεπλωμένος σ' ἕνα κρεβάτι. "Ἀπλώνοντας τὰ χέρια γύρω μου κατάλαβα ἀκόμη ὅτι αὐτὸ τὸ κρεβάτι ἦταν τὸ δικό μου. Ἦ αὐτὸ δὲ μὲ ξάφνιασε ἀργότερα ἡ σκέψη πού ἔκανα ἐκείνη τὴ στιγμή: «Τὶ τρομερὸ ἐφιάλητη πού εἶδα ἀπὸψε στὸν ὕπνο μου!» "Υστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν πρώτη προσπάθεια, ξαναπέσα σὲ μιὰ κατάστασις μεταξὺ ὕπνου καὶ ἔσπνυ μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι δὲν εἶχα ἐγκαταλείψει διόλου τὸ κρεβάτι μου. Αὐτὴ ἡ φρεσὴ βεβαιώσε μὲ ἀνακούφιζε πολὺ.

"Ὅστις, ἂν καὶ τὸ μυαλό μου ξεκαθάριζε ὀλοένα, σωματικῶς εἴπουν σὲ κακὰ χάλια. Τὸ κεφάλι μου μὲ φαινόταν ἔτοιμο νὰ σπᾷ στὰ δύο καὶ ἡ γλώσσα μου ἦταν κατάξερη. "Ἀνασηκώθηκα τέλος σφίγγοντας μὲ τὰ δύο μου χέρια τὸ φλογισμένο μου κεφάλι.

— "Ὁ! ὁ κύριός μου! ἀκούσα δίπλα μου τὴ φωνὴ τῆς γυναικὸς Σούζης, τῆς ὄπηρετριάς μου. "Ἐπιτέλους συνέρχεται.

Τότε μιὰ ἄλλη φωνὴ—μιὰ φωνὴ ἀντορικήια γλυκεῖα καὶ ἡτυχη—ἀπάντησε:

- Ναι, ὁ κύριός σας θὰ εἶνε σὲ λίγο καλά..
- Καὶ ἡ ἴδια φωνὴ ἀπευθυνομένη τώρα πρὸς ἐμένα—ἐξακολούθησε.
- Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε Βόγχα, νὰ σὰς ἐξετάσω τὸ σφυγμὸ.
- Καὶ ἕνα χέρι μὲ ἔπιασε ἀπαλά τὸ χέρι μου.
- Ποιὸς εἶστε; ρώτησα.
- Εἶμαι ὁ Δόκτωρ Ντὴν, στὸς διαταγὰς σας.
- Εἶμαι ἄρρωστος; τὸν ρώτησα μ' ἀνησυχία.
- Πόσον καιρὸ; πόσες ἡμέρες;
- Λίγες ὥρες μονάχα, μὲ ἀπάντησε. Δὲν ὄτανχε λόγος νὰ φοβάστε. "Ἀναπαύητε, μείνετε ἡσυχῆς. Διψᾶτε;
- Ναι, πεθαίνω ἀπὸ τὴ δίψα. Δώστε μου νερὸ.

Μὲ ἔφεραν ἀμέσως νερὸ. Τὸ ἦπια ἀχόρταγα κ' ἐνοῦσα τὸν ἄυτὸ μου καλύτερα.

— Τώρα, εἶπε ὁ γιατρός στὴ Σούζη, ἔτοιμάστε τὸν ἑνα σάσι, καὶ ὅταν πενήσθω ὅσπε τοῦ ὅτι θέλει. "Ἐγὼ θὰ ἐπιπεράσω ἄρῶτερα.

"Ὅταν ὁ δόκτωρ Ντὴν ἔφυγε, ἡ γυνὴ Σούζης ἄρχισε νὰ φτερίζη τὰ μαξιλάκια μου. "Ἐγὼ εἶχα συνέλθει ἐντωμεταξὺ ἐνεκλιῶ καὶ τὰ γεγονότα τῆς νυκτὸς ᾧγαφίζονταν μου σὲ μιὰ κωμικὴ ἡμὴ μὲ μιὰ καθάρτητα καὶ μιὰ ἀρχίβεια ἐντελέ, πρᾶγμα πού δὲ συμβαίνει μὲ τὰ ὄνειρα.

— Τὶ ὦρα εἶνε; ρώτησα.

— Κοντεύει μεσημέρι, κύριε Τζιμπέρ, μὲ ἀπάντησε ἡ Σούζη θλιμμένα. ("Ἀκολουθεῖ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

E. B.

Μία ἐκφραστικὴ καὶ ζωηροτάτη φυσιογνωμία μὲ μάτια γοητευτικὰ βελουδένια μαῦρα. Πάντοτε γελαστὴ καὶ συμπληρωμένα ἡ ἰδιότυπη εὐμορφία τῆς μὲ τὶς ἀναλαμπές τῶν μαργαριταρένιων δοντιῶν της. Πολὺ μελαχροινὴ, ἡ σιλουέτα της ἐκφραστικὴ, σβ' ἄταχομῆνη. Τὸ ἀγαπημένο της σπῶρ εἶνε τὸ γκόλφ καὶ κατὰ τὴν ἐν' Ἐλβετίμ διαμονὴν της εἶχε τύχει ἐπιανεὺλημένως τῶν κυριωτέρων βραβείων. Δὲν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κόσμο καὶ προτιμᾷ, ὅπως λέγει γελῶν, νὰ τὸν γνωρίζῃ κατὰ μικρὰς δόσεις, θεωροῦσα αὐτὴν τὴν διασκέδασιον ὡς ἀγχαρεῖαν. Εἶνε πάντοτε ἀπλουσιτῆ ντυμένη εἰς εἶδος σπῶρ ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπλουσιτερο φῶρημ τῆς φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ σιζ τῆς Βιοννὲ ἢ τῆς Πρεμιέ. **"Ἡ Μονταίν**

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μία ἐξαιρετικὴ δεξιότης προχθὲς παρὰ τῆ δεσποινίδι "Ἐλένη Λιάμπη πρὸς ἀποχαριστιῶν φιλικῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων προκειμένου νὰ τελήσῃ τὴν ἐπομένην τοὺς γάμους της καὶ ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρίσιους.

— "Ἡ οἰκοδέσποινα ἦτο ὑπὲρ ποτε ὠραία καὶ γοητευτικὴ μὲ τουαλέτα ἀπὸ μαῦρο βελουδο καὶ ἔδεχετο τοὺς κεκλημένους της μὲ ἀκαταγώνιστη χάριν βοηθουμένη ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της.

— Ζωηροτάτη τζιζ-μπάντ ἔπαιξε τὰ πλέον ἔλκυστικά βάλς καὶ ταγὸ καὶ τὰ ζωηρότερα φῶς καὶ τσάφλεστον.

— "Ἐνα μουζέτο ἀπὸ εὐμορφες κοπέλλες, αἱ Δες Λεωνίδα, Μ. Δεμερτζή, Σ. Καμπάνη, Ι. Σακορράφου, Σ. Καϊνῶρου, Κ. Λίτσα, Ντόλα Λάμπου, Τ. Παπαδόπουλου, Δούμα, Σ. Μεταξά.

— Ἐπίσης παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Α. Σταθάτου, κ. καὶ κ. "Ἀφροσύνη, κ. καὶ κ. Λυκουρέζου, κ. καὶ κ. Γ. Νικολαΐδη, κ. καὶ κ. Στ. Πεσματζίου, δις Μαλαμίδη, δες Ζέγγελη.

— Καὶ οἱ κ. κ. Μαλαμίδης, Κουτουροφῆς, Κ. Μάτσιας, Λαδόπουλος, Βαφειαδάκης, Πουλόπουλος, Γκούμας, Καλλέργης κ. ἄ.

— Σειρὰ ὀλόκληρη παιδιῶν χορῶν, τῶν ὠραιωτέρων, παρὰ τῶ κ. καὶ τῆ κ. "Ἰακ. Δαμαλά ὅπου εἶχαν συγκεντρωθεὶ σμήθος ἀπὸ ὠραία παῖδια πού ἔχθρουν ὑπὸ τοὺς ἦχους θαυμασίας τζιζ-μπάντ.

— Τοὺς λιλιπουτέους κεκλημένους ἔδεχοντο μὲ συμπαθητικότητα οἱ Δες Δαμαλά αἱ ὅποια ἦσαν πολὺ χαριτωμένες μὲ ἐνδυμασίεις Κρητικῆς. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων δις Μυταράκη χαριτωμένη ὡς Ζυγκολῆ, δις Λαγουδάκη γοητευτικὴ "Ἰσπανίς, δις Χατζηκυριάκου ὡς Τσιγγάνα, κ. Γρ. Ν. Μακκάς ὡς πρίγκηψ τῶν παραμυθιῶν τῆς Χαλιμῆς, λιαν ἐπιτυχῆς, δις Νέλλα Δελαπορτα ὡς τσιγγάνα, δις Πουρῆ ὡς χανουμισσα, Ἐπ. Πανᾶς ὡς πιερότος, δις Μ. Γιαννιζώστα ὡς Ρωσσίς, δις Ε. Πολυχροιάδη ὡς μπαλαρίνα, κ. Ν. Γιαννιζώστα ὡς πιερότος, Μέντης ἐπίσης, Λία Καπλᾶ ὡς μπαλαρίνα, κ. Εὐγενιδῆς ὡς μαρκησίως, δις Εὐγενιδῆ ὡς "Ὀλλανδέα.

— Τὴν παρελθούσαν δευτέρα γέμιμα καὶ χορευτικὴ ἔσπερις εἰς τὸ Ρωσιτικὸν Ρεστωρᾶν ὑπὸ τοῦ "Υπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν κ. Κανάρη πρὸς τιμὴν τοῦ "Ἀγγλοῦ Ναυάρχου.

— "Ἡ ἐπακολούθησα τὸ γέμιμα χορευτικὴ ἔσπερις ἦτο ἀπὸ τὶς πλέον κομπληθεῖς καὶ τὶς ζωηρότερες. "Ἡ τελεία μουσικὴ συντελεε εἰς τὸ νὰ εὐρίσκονται ἀδιάκοπα ἐν συναγεμῶ χορευτικῶ ἀμέτροτη ζεῦγη.

— Ἄπὸ ἔσποιν κόσμου, ὁ στερεότυπος κοσμικὸς κύκλος ὁ ὁποῖος ἐποικίλλετο χάρις στὴν παρουσία τῶν "Ἀμερικανῶν ἀξιοματικῶν καὶ "Ἀμερικανιδῶν κυριῶν.

— "Ὅσο γιὰ τουαλέτες ἂν ἐξαιρέσετε ὀλίγιστες πού ἦσαν ἀπὸ μουσσελίνα καὶ ζωρζέτ σὲ χρώματα φινγοράτα καὶ σὲ γραμμὴ ἀπλή, ὅλα τ' ἄλλα ἦσαν περλέ-παγιεττέ, ἡ μὲ στράς γαριουριμένα.

— "Ὁ ἀναφερόμεν ὀχις ἐνθυμούμεθα ἀπὸ τὸ χορευτικὸν τετραίν' δις Γεωργαντὰ μὲ μιὰ ἐντεχνοτάτη θαυμασία φῶρημα γαριουριμένο μὲ φράνξ ὀμοιοχρωμες, δις Ε. Λιάμπη γκρι-ἄρζάν, δις Α. Καπιτοῖνη τουαλέτα ρῶς δαντέλλα περιλαβμένη, δις Μαλαμίδη ρῶς-πάλ περλέ, κ. Α. Ψύλλα λευκὴ γαριουριμένη μὲ παγιεττες, κ. Α. Τσουζαλά μὲ τουαλέτα ἰδιότυπη παγιεττέ αἰεῖ, κ. Ν. Μακκά τουαλέτα παγιεττέ μαύρη, δις Φαριμάκη λευκὴ πέπλα καὶ μεγάλου τριανταφυλλο ρῶς, δις "Ὁρηλίδη μὲ φῶρημα γκρι περλέ, δις Λεωνίδα μὲ δαντέλλα ὀράνξ, δις Ζουζουλα τουαλέτα κόκκινη καὶ χρουσι, δες Ζέγγελη ἡ μιὰ πέξ-χουσι ἡ δὲ ἄλλη ρῶς, κ. Γεωργολοπούλου μὲ ζωρζέτ ὀράνξ, δις Ζανν Σακορράφου μὲ πρᾶσιν-ζᾶντ δαντέλλα, κ. Λυκουρέζου μὲ ἄσυνεῖθιστο φῶρημα βισανί κεντημένο μὲ πέρλες χρουσές, κ. Χοιδᾶ πολὺ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία μὲ μαῦρα, Γ. "Ἀργυροπούλου μὲ ζωρζέτ κόκκινη κ. Α. Μορέλλη κρῆλαισθητον τουαλέτα ὀράνξ γαριουριμένη μὲ στράς, κ. Μπότσια ζωρζέτ πρᾶσιν παγονιῶν, δις "Ἀξελῶ τουαλέτα ἀπλή γαριουριμένη ρουμπινί, δις Δοανδῆ μπλε-πάλ, δις Μ. Δεμερτζή κατάλευκη ζωρζέτ, κ. Β. Λομπρόστη ὄρ-ἰότατο φῶρημα ἀπὸ ζωρζέτ μωβ-σικλαρὸν κεντημένη πέρλες ὀμοιοχρωμες, κ. Μ. Σακορράφου σιζ τουαλέτα μαύρη καὶ χρουσι, δις Μ. Γρουπάρη ζωρζέτ περλέ μεξέ.

"Ἡ Μονταίν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,

ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων περιεχομένων της εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς: «Οἱ κατάσκοποι», «Περιστερία φωτογράφου», «Τὸ Φεῖδι Γερμανικὸ διήγημα, «Πορταῖτα ὄραων γυναικῶν», «Σφυρίγματα καὶ Χειροροσθήματα στὸ θέατρο», «Ὁ πεθαμένος "Ἐρωτας» διήγημα τοῦ Μπρίγκερ, «Ὁ κόκκινος Μάγος» "Ἀγγλικὸ διήγημα, «Ὁ γάμος μὲ τὰ φαναράκια» "Ἰταλικὸ διήγημα, κ.λ. π. κ.λ. π.